

בש"פ 577/18 - שחדה אבו סבית, ספיאן אלאטרש, אחמד אבו סבית, שחדה אבו סבית, יוסף אבו סבית נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 577/18

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקשים:
1. שחדה אבו סבית
2. ספיאן אלאטרש
3. אחמד אבו סבית
4. שחדה אבו סבית
5. יוסף אבו סבית

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר שבע (כב' השופט א' חזק) מיום 17.1.2018
במסגרת עמ"ת 24641-01-18

בשם המבקשים: אורי בן נתן

החלטה

1. נגד המבקשים הוגש כתב אישום בבית משפט השלום בבאר שבע, המייחס להם שורה של עבירות רכוש בשל

עמוד 1

פריצה מתוכננת היטב למתחם שבו נמצא כספומט. יחד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את המבקשים עד לתום הליכי המשפט נגדם (תיק מ"ת 32609-12-17). לא הייתה מחלוקת בשאלת קיומן של ראיות לכאורה להוכחת ההאשמות נגד המבקשים. המחלוקת נסובה בשאלת שחרורים לחלופת מעצר.

2. בהחלטתו מיום 17.1.2018 הפך בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט א' חזק) את החלטתו של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' סגן הנשיאה א' ברסלר-גונן) שהורה על שחרור המבקשים לחלופת מעצר לביתם. נקבע על ידי שתי הערכאות שקיימת עילת מעצר בשל התכנון המדוקדק והמסוכנות הנשקפת מהמבקשים. אלא שבית משפט השלום הורה על שחרור המבקשים לאחר שהתרשם מהערבים שהוצעו וקבע כי ביכולתם לפקח כיאות על המבקשים. לעומת זאת, בית המשפט המחוזי קבע כי בנסיבות העניין, לאור חומרת העבירות המיוחסות למבקשים ולאור המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהם, ראוי לבחון לעומק את מידת המסוכנות של כל מבקש ומבקש באמצעות תסקיר שירות מבחן. לשם כך נקבע כי המבקשים יישארו במעצר עד לקבלת תסקיר שיוגש בתוך 21 יום מיום מתן ההחלטה.

3. המבקשים משיגים על החלטת בית המשפט המחוזי ומצביעים על גילם הצעיר (בני 22-26), על עברם הפלילי הנקי, על מומחיותו של בית משפט השלום בהליכי מעצר והתרשמותו הבלתי-אמצעית מהערבים, ועל התאמת חלופות המעצר ותנאי הערובה ההולמים שנקבעו (הפקדה בסך של 30,000 ש"ח והחתמה על התחייבויות עצמאיות וערבויות בסכום דומה). עוד טוענים המבקשים שעתירתם למתן רשות ערר באה בגדרם של המקרים המצדיקים "גלגול שלישי" בשל ההחלטות הסותרות של הערכאות הקודמות.

דין הערר להידחות.

4. הלכה היא לפנינו כי הרשות לערור על החלטה בנושא מעצר לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, תינתן במקרים מיוחדים, שבהם עולה שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית החורגת מעניינים של הצדדים להליך; או במקרים בהם מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות זאת. כגון: כאשר מדובר בפגיעה שאינה מידתית בזכויות הנאשם; חשש לקיומו של עוול היורד לשורשו של עניין; או פגם מהותי שנפל בהחלטתו של בית המשפט (בש"פ 7542/17 איטל נ' מדינת ישראל (28.9.2017); בש"פ 3670/17 אהרון נ' מדינת ישראל (7.6.2017); בש"פ 10011/16 יאסין נ' מדינת ישראל (10.1.2017); בש"פ 7558/17 דורי נ' מדינת ישראל (22.10.2017); בש"פ 10171/17 בונדנקו נ' מדינת ישראל (8.1.2018); בש"פ 9489/17 שקיר נ' מדינת ישראל (5.12.2017); בש"פ 1049/17 אבו רקייק נ' מדינת ישראל (1.2.2017)). במקרה זה, בקשת רשות הערר נסבה על עניינם הפרטי של המבקשים ולא יותר מכך. בנוסף, לא מתקיימות במקרה זה נסיבות מיוחדות המצדיקות מתן רשות ערר. גילם הצעיר יחסית של המבקשים ועברם הפלילי הנקי אינם נסיבות יוצאות דופן, כאשר מנגד עבירות הרכוש המיוחסות להם אינן קלות ערך. במסגרת זו אין בעובדה ששתי הערכאות נתנו החלטות שונות כדי לשנות את המסקנה האמורה. די בכך אפוא, כדי לדחות את הבקשה.

5. מעבר לכך, בית המשפט המחוזי לא שלל על הסף את שחרור המבקשים אלא קבע כי יש לשקול את שחרורם לחלופת מעצר לאחר קבלת תסקיר מעצר בעניינם. בכך לא נפל כל פגם, ודאי שעה שנלקחת בחשבון המסוכנות הרבה הנשקפת מכל המבקשים כפי שנקבע כאמור גם על ידי בית משפט השלום. הזמנת תסקיר מעצר כדי לתוות על קנקנו של נאשם עובר לשחרורו נמצאת בליבת שיקול הדעת של בית המשפט (וראו למשל: בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל (15.1.2015)) והעובדה שבית המשפט המחוזי הורה על הזמנת תסקיר אינה מצביעה על טעות

בשיקול דעתו כאמור.

הבקשה למתן רשות ערר נדחית אפוא.

ניתנה היום, ג' בשבט התשע"ח (19.1.2018).

שׁוֹפֵט
